

дѣтето да припознава и уважава разумътъ когато му се прѣдставя безъ було и безъ лъжа, то никога нѣма да го обича. Любовьта къмъ разумътъ, която е една отъ найголемитъ и най силнитъ страсти на чловѣкътъ когато веднѣжъ е обзела душата му, иде всякога слѣдъ една бавна, тѣжка, неприятна на природата и волята практика. Ето това прави единъ истински чловѣкъ, а никакъ не дѣтинското угождение или дебѣлашкото и скотско принуждение.

А длъжността да се образува чловѣкътъ съ едно искусно ржководение и едно умно смѣшение на властѣта съ чистий разумъ, принадлежи очевидно на бащата. Той само има ржка доста твърда и умъ доста свободенъ за да играе тѣзи строга и скръбна роля: майката притежава много нѣжност и въображение.

Бащата въвежда въ душата на дѣтето двѣтѣ най важни идеи въ животътъ, идеята за законъ и идеята за длъжностъ: той го учи да не мисли себе си за срѣдище и мѣрка на всичко, да не счита желанята си за законъ, но да припознае че вѣнка има прѣчки, или по необходимостъ на самитъ нѣща, или въ желанята на лица по горни на възраст и властъ, или въ общеприетитъ мнѣния, или най сетнѣ въ установенитъ поредъци. Този навикъ на дисциплина не е всякога робство; и най голмитъ приятели на свободата трѣбва да признаѣтъ че има много случаи гдѣто е необходимо да знаемъ да се покоряваме. Да знаешъ да се покорявашъ не е слабостъ, но голѣма сила. Очивестността (аксиомата) на мждрий Сократъ е, че този който не знае